

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

** Ένεκα τῶν πολλῶν ἐτῶν, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ Γουλιέλμος ἐπισκέπτετο χάριν λουτρῶν τὸ Γαστὰιν ἐν Αὐστρίᾳ, εἶχε καταντήσῃ γνωστότατος εἰς πάντας τοὺς ἐπισκεπτομένους τὸ αὐτὸ λουτρόν, πολλοὺς ἐκ τῶν ὁποίων συναντῶν ἐν τῷ περιπάτῳ, ἐχαιρέτιζε καὶ προσωμίλει πολλάκις. Πρὸ πάντων δ' ἡγάπα νὰ σταματᾷ καθ' ὁδὸν καὶ νὰ συνομιλῇ μετὰ ὠραίων κυριῶν καὶ δεσποινίδων, διότι ἦτο μέγας ἐραστὴς παντὸς καλοῦ, καὶ πρὸ πάντων τῆς γυναικείας καλλονῆς. Μεταξὺ λοιπὸν τῶν ὠραίων κορῶν, τὰς ὁποίας ἐτίμα διὰ τῆς ὁμιλίας του, ὑπῆρξε καὶ τις ἐξ Ἰγλάου τῆς Βοημίας, ἥτις συνώδευε κατ' ἔτος τοὺς γονεῖς της ἐκεῖσε. Ὁ Γουλιέλμος πολλάκις ἐχαιδεύεσε τὴν ἀφράτην καὶ ροδόχρουν κόρην καὶ πολλάκις τῇ πύχῃ καλὸν γαμβρόν. Αἰφνης πρὸ τινων μηνῶν λαμβάνει ἀγγελτήριον τῆς κόρης, δι' οὗ αὕτη εὐσεβάστως τῷ ἀνήγγελλε τοὺς ἀρραβωνάς της μετὰ τινος ἐμπορίου κατὰ τὴν παραγγελίαν, τὴν ὁποίαν πολλάκις ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε κάμει. Ὁ ἱπποτικὸς γέρον διέταξεν εὐθὺς ν' ἀγορασθῇ καὶ τῇ ἀποσταλῇ ἐκ μέρους του λαμπρότατον κόσμημα μετὰ αὐτοκρατορικὰ σήματα καὶ φιλόφρονα συγχαρητήριον ἐπιστολήν. Ἡ νέα ἐξαλλος ἐκ χαρᾶς, ἐσπευσε νὰ ζητήσῃ ἐν τῷ ταχυδρομείῳ τὸ πολλαχῶς πολυτιμον δῶρον, διὰ τὸ νὰ φορέσῃ κατὰ τοὺς γάμους της. Δυστυχῶς ὅμως, τὸ κειμήλιον δὲν ἦτο δεόντως σεσημασμένον καὶ ὁ τελωνισμὸς αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ γείνη ἀμέσως, ὥστε ἐδέησε ν' ἀναβληθῇ ὁ γάμος, μέχρις οὗ τελεσθῶσιν αἱ διατυπώσεις καὶ ἐλευθερωθῇ τὸ αὐτοκρατορικὸν δῶρον, διότι ἡ νύμφη οὐδαμῶς ἤθελε νὰ στεφανωθῇ ἄνευ αὐτοῦ. Ὑπῆρξεν ἴσως τὸ τελευταῖον τοιοῦτο δῶρον τοῦ γηραιοῦ Γουλιέλμου.

** Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ἐτίμα ἰδιαζόντως καὶ τοὺς ὁποίους ἄμα ἀνελθὼν εἰς τὴν ἐξουσίαν ὡς βασιλεὺς, συμπάρελαθεν ὡς συνεργούς εἰς τὸ δύσκολον ἔργον τῆς ἀνορθώσεως τῆς Γερμανίας εἰς ἣν ἄλλοτε κατεῖχε θέσιν ἡ γερμανικὴ αὐτοκρατορία, εἶναι καὶ ὁ φόν Ρόον. Οὗτος ἐδίδασκεν ἐπὶ ἔτη πολλὰ στρατιωτικὴν γεωγραφίαν ἐν τῇ μεγάλῃ σχολῇ τῶν εὐελπίδων τῇ ἐν Serchenfeld παρὰ τὸ Βερολίνον, ἐκεῖ δὲ ἐγνώρισε καὶ ἐξετίμησεν αὐτὸν ὁ πᾶν στρατιωτικὸν κατὰστημα ἐπιμελὲς ἐπισκεπτόμενος καὶ ἐξετάζων πρίγκηψ Γουλιέλμος. Ὅτε λοιπὸν ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Πρωσίας, ἐξήγαγεν ἐκ τῆς σχετικῆς ἀφανείας καὶ ἀνύψωσεν εἰς τὰ ὑπάτα ἀξιώματα τὸν Μόλτκε, τὸν Ρόον καὶ τὸν Βίσμαρκ. Ὦν ὁ μὲν Ρόον καλῶς ἠκόνησε τὸ γερμανικὸν ξίφος, ὁ δὲ Μόλτκε καλῶς μετεχειρίσθη αὐτό, ὁ δὲ Βίσμαρκ καλῶς διηύθυνεν ἀμφοτέρους, ὡς εἶπε ποτε χαριεντιζόμενος αὐτὸς ὁ Γουλιέλμος μετὰ τὴν στέφιν του ὡς αὐτοκράτορας, παρασημοφορῶν αὐτούς. Ὁ Ρόον ὄντως διωργάνωσε θαυμασίως τὸν γερμανικὸν στρατὸν, κατὰ δὲ τὸν

γαλλικὸν πόλεμον, ἀπώλεσε δύο υἱοὺς ἐν τοῖς πεδίοις τῆς τιμῆς, μὴ καταδεχθεὶς νὰ τοποθετήσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ ἐπιτελεῖον πρὸς ἀσφάλειάν των, ὡς θὰ ἔπραττεν ἀναμφιβόλως πᾶς ἄλλος ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν. Τοῦτο ἔκαμε τὸν γηραιὸν Γουλιέλμον νὰ αἰσθάνηται διπλασίαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν ἀκέραιον καὶ φιλοπάτριδα ὑπουργόν του, οὐδεμίαν δὲ παρέλειπε εὐκαιρίαν, ὅπως δείξῃ αὐτῷ τὴν ἀγάπην καὶ ἀφειδίαν του. Ὅτε δὲ πρὸ τινων ἐτῶν ὁ Ρόον ἠσθένησε, καὶ ἀνηγγέλθη τῷ αὐτοκράτορι ὅτι διέτρεχε τὸν ἐσχατὸν κίνδυνον, ὁ Γουλιέλμος ἐσπευσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πιστὸν του συνεργάτην, ἵνα τὸν ἀποχαιρέτισῃ, συγκινητικωτάτῃ δ' ὑπῆρξεν ἡ τοῦ ἀποχαιρέτισμοῦ στιγμή. «Α! ὁ Μεγαλειότατος! ἀνεφώνησεν ὁ κλινήρης στρατηγὸς μετὰ κόπου ἀνασηκωνόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ αὐτοκράτορος, ὅστις ἐσπευσε νὰ τῷ σφίγῃ ἀμφοτέρους τὰς χεῖρας καὶ νὰ καθήσῃ πλησίον του. Ἦλθον, ἀγαπητὲ Ρόον τῷ εἶπε, νὰ σὲ ἴδω καὶ σοὶ εὐχρηθῶ ταχεῖαν ἀνάρρωσιν». «Α! Μεγαλειότατε! ἀπεκρίθη ὁ ἀσθενὴς, εἰμαι εὐτυχέστατος ἐπὶ τῇ νέᾳ ταύτῃ εὐνοίᾳ, καὶ ἀποθνήσκω μετὰ χαρᾶς, ἀφοῦ σὰς εἶδον διότι, μὴ ἀμφιβάλλετε! τετέλεσται, μετ' ὀλίγον δὲν θὰ ζῶ πλέον!» «Τότε, ἐτοιμάσατέ μοι κατάλυμα πλησίον σας ἐν τῷ οὐρανῷ», εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ, «διότι καὶ ἐκεῖ θέλω νὰ εἴμεθα μαζὺ καὶ γρήγορα θὰ σὰς εὕρω», καὶ ἀσπασθέντες ἀπεχωρίσθησαν μετὰ δακρύων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς. Τώρα ἡνταμώθησαν πάλιν οἱ δύο φίλοι.

Η ΤΕΧΝΗΤΗ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΩΝ ΡΟΥΒΙΝΙΩΝ

Νέαν καὶ σπουδαίαν κατὰκτησιν ἐποίησαν ὁ χημεία ἐπὶ τῆς φύσεως, κατὰκτησιν, ἥτις ὀφείλεται εἰς τὸν κ. Φρεμὺ καὶ εἰς τὸν κ. Φεῖλ. Δύο μέθοδοι εἶχον τεθῇ κατ' ἀρχὰς εἰς ἐνέργειαν παρὰ τῶν κ. κ. Φρεμὺ καὶ Φεῖλ, ἀλλ' αὗται εἶχον ἀποδώσει κρυστάλλους πεταλώδεις καὶ οὐχὶ ἀρκούντως παχεῖς, ὥστε νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν. Νέα πειράματα τότε ἐγένοντο παρὰ τῶν κ. κ. Φρεμὺ καὶ Βερνέιλ. Παρετήρησαν κατ' ἀρχὰς, ὅτι ἡ χαλκίτις τῶν πηλίνων χωνευτηρίων οὐδεμίαν εἶχεν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἀντιδράσεων, πεισθέντες δὲ, ὅτι ἅπασαι αἱ ἐνώσεις τοῦ φθορίου ἦσαν χρήσιμοι εἰς τὸ νὰ διευκολύνωσι τὴν ἀποκρυστάλλωσιν, ἀπεφάσισαν νὰ ἐνεργήσωσι κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον:

Λαμβάνουσι χωνευτήριον ἐκ πλατίνης καὶ μεταχειρίζονται πύραυλον μὲ φουερόν, ὅπως ἐπιτύχωσιν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν. Εἰς τὸ βάθος τοῦ χωνευτηρίου θέτουσιν ἐνώσιν φθορίου μετὰ χαλκίου φυσικοῦ καὶ καθαροῦ. Καλύπτουσιν ἔπειτα τὸ χωνευτήριον διὰ πλάκος ἐκ πλατίνης, τετραπτημένης δι' ὅπῳν ἀδιοράτων. Ἐπὶ τῆς πλάκος ταύτης ἀπλοῦσι παχὺ στρώμα μίγματος, κατεσκευασμένου διὰ τῆς καύσεως ἀμμο-

νιακής στυπτηρίας, μεμιγμένης με ὀλίγον χρωμικόν ὀξύ. Θερμαίνουσιν ἐπὶ πολλὰς ὥρας, μέχρι τοῦ λευκάζοντος ἐρυθροῦ, τὸ ἐκ πλατίνης χωνευτήριον, τὸ ὁποῖον λαμβάνουσιν ἐκ τῶν προτέρων τὴν φροντίδα νὰ τοποθετήσωσιν ἐντὸς χωνευτηρίου πηλίου ἡλειμένου δι' ἀργίλλου. Μετὰ τὴν σφοδρὰν πυράκτωσιν, ἐν τῷ βυθῷ μὲν τοῦ ἐκ πλατίνης χωνευτηρίου εὐρίσκεται τὸ φθοριοῦχον χάλκιον ἀναλελυμένον, ἄνωθεν δὲ τῆς ἐκ πλατίνης πλακός, τῆς τετραπυρμένης δι' ἀδιοράτων ὁπῶν, τὸ στῶμα τοῦ ρηθέντος μίγματος σχεδὸν ὀλόκληρον μετεσχηματισμένον εἰς κρύσταλλα ἀπεσπασμένα ἀλλήλων, ἀξίωσημείωτα δὲ διὰ τὴν ἐντέλειαν τοῦ σχήματος αὐτῶν καὶ τὸν ροδόχρουν χρωματισμόν.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ἐφεύρεσις αὕτη εἶνε μεγάλης ἀξίας, ἀποδεικνύεται δὲ, ὅτι τὸ φθορυδικόν ὀξύ, ἐνεργοῦν ἐν ὑψίστῃ θερμοκρασίᾳ, συντελεῖ πολὺ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν τοιούτων κρυστάλλων.

ΟΙ ΤΑΦΟΙ ΤΟΥ ΝΩΕ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΩΥΣΕΩΣ

Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πεδίου τῆς Ἡλιουπόλεως, παρὰ τὸ χωρίον Ζάχλῃ φαίνεται σωρὸς λίθων, πιθανῶς ἐρείπια ἀρχαίου ὑδραγωγείου, ἅτινα οἱ Μαρωνῖται ἐκλείσαν διὰ περιτειχίσματος καὶ προσκυνοῦσιν ὡς τὸν τάφον τοῦ Νῶε! Ἐκεῖ, λέγουσιν, ἐτάφη ὁ κατασκευαστὴς τῆς κιβωτοῦ κατὰ θερμὴν εὐχήν, ἣν ἀπηύθυνε τῷ Κυρίῳ, ὅπως ἀναπαυθῇ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν κέδρων. Ὁ ἰσχυρὸς Σαβαώθ εἰσέηκουσε τῆς δεήσεως τοῦ προστατευομένου του, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐν Λιβάνῳ κατάλληλος χώρος πρὸς ταφὴν, ἀλλὰ ὀλίγας στιγμὰς πρὶν ἐκπνεῦσῃ ὁ πατὴρ τοῦ Σίμ, Χάμ καὶ Ἰάφεθ, φαίνεται ὅτι ἐδοκίμασε τὸν προδότην αἰνον τοῦ ὅρου καὶ ἐγυμνώθη τὸ δεύτερον ἐνώπιον τῶν κυκλοῦντων αὐτῶν ἀγγέλων. Τὰ Χερουβείμ ἐν ἀποτροπιασμῷ ἀπέστρεψαν τὴν κεφαλὴν καὶ ὁ τιμωρῆσας τὸν Ἀδάμ, διότι ἐτόλμησε νὰ φέρῃ φύλλα συκῆς, ἐπέβαλε τῷ Νῶε ποινήν. Ὁ λόφος ὅστις ὄριστο νὰ δεχθῇ τὸ σῶμα τοῦ ἀμαρτήσαντος, ἐσμικρύνθη, καὶ ὁ τάλας πατριάρχης ἠναγκάσθη καὶ νεκρὸς νὰ διασταυρώσῃ τὰς κνήμας, ὅπως χωρέσῃ ἐντὸς μνημείου μήκους 40 μέτρων!

Τὴν εὐχὴν τοῦ Νῶε φαίνεται ἐπαναλαβὼν καὶ ὁ Μωϋσῆς, διότι καὶ αὐτοῦ τάφοι δείκνυνται ἐν Συρίᾳ.

Πρὸ δύο αἰώνων, ποιμένες βόσκοντες τὰ ποιμνία τῶν ἐπὶ τοῦ Ἀβαροῦ παρετήρησαν, ὅτι αἰγές τινες ἐξηφανίζοντο καὶ ὅτε ἐπέστρεφον ἔφερον ἐπὶ τοῦ ἐρίου τῶν εὐωδίαν μόσχου καὶ λιθωνωτοῦ. Περίεργον ὅπως ἀνακαλύψωσι τὴν πηγὴν τῶν ἀρωμάτων, ἐκολούθησαν ἡμέραν τινὰ τὰ ζῶα καὶ, ὡς τοῦ θαύματος! εἰσῆλθον ἐντὸς μυστηριώδους σπηλαίου, φιλοξενούντος τὸ λείψανον τοῦ ἐλευθερωτοῦ τοῦ Ἰσραὴλ! Ὑπὸ τοὺς σταλακτίτας, μέσῳ νέφους θυμιάματος ἐφαίνετο μνημεῖον, οὗτινος ἡ πλάξ ἔφερε διὰ πυρίνων γραμμάτων τὴν ἀκόλουθον περιγραφὴν:

Μωϋσῆς, δούλος Κυρίου!

Οἱ ποιμένες ἐκπληκτοί, τεθαμβωμένοι, ἔσπευσαν ν' ἀγγείλωσι τῷ πατριάρχῃ τῶν Μαρωνιτῶν τὴν πολὺτιμον ἀνακάλυψιν, καὶ οἱ πληθυσμοὶ τοῦ Λιβάνου ἔτρεχον νὰ προσκυνήσωσι τὸν μόνον θνητὸν, ὅστις ἠξιώθη νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Σαβαώθ ἐπὶ τοῦ ὅρου Σινᾶ. Ἀλλὰ φεῦ! δὲν ὄριστο νὰ διατηρηθῇ μέχρις ἡμῶν τὸ θαῦμα. Ὁ πασᾶς τῆς Δαμασκού, βλέπων ὅτι συνεχεῖς ἐγίνοντο ἐρίδες καὶ ρήξεις μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν τῆς Συρίας περὶ τῆς τιμῆς τῆς ἀνακαλύψεως, διέταξε νὰ τειχισθῇ ἡ εἴσοδος τοῦ ἱεροῦ σπηλαίου. Οὐδὲν ἤττον καὶ μετὰ τὸν βανδालισμόν ἐκείνον, δὲν ἐλησμονήθη τὸ λείψανον τοῦ Μωϋσέως· πολλοὶ ἀφίνουσι τὰ χωρία τῶν καὶ γυμνόποδες πατοῦσι τοὺς γρανίτας τοῦ ὅρου Ἀβαροῦ, ὅπως εἰσπνεύσωσι τὰ ἀρώματα, ἅτινα ἐξέρχωνται διὰ μέσου τῶν ρηγμάτων τοῦ τοίχου.

Ἐν Βηρυτῷ 25 Φεβρουαρίου 1888.

Ν. ΚΑΠΗΓΙΟΛΔΑΣΗΣ

Εἷς τραπεζίτης ἔχασε πέντε μετοχὰς τῆς Πιστωτικῆς.

Εἷς κύριος τὰς εἶρε καὶ τῷ τὰς παραδίδει.

— Βλέπετε, τῷ λέγει, πόσο τίμια φέρθηκα.

— Ναὶ φίλε μου, σ' εὐχαριστῶ πολὺ, σὲ συγχαίρω.

— Καλὲ τί νὰ τὰ κάμω τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰ εὐχαριστῶ. Νὰ μοῦ δώσητε τὴν ἀμοιβὴν μου τοῦλάχιστον ἐνα δεκαπέντε τοῖς ἑκατόν.

— Τί; δεκαπέντε τοῖς ἑκατόν γιὰ Πιστωτικαῖς! Πάρτε, φίλε μου, κράτησε ταῖς μετοχαῖς, δὲν τῆς θέλω!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γνωστὴ τις Κυρία μέλλει ν' ἀπέλθῃ εἰς Ῥώμην.

Ἡ μαῖα ἔρχεται κρατοῦσα ἐν τῇ χειρὶ τὸν μαιευτικὸν αὐτῆς θύλακον. Τὸ ὀκταετὲς τῆς οἰκίας θυγάτριον, ὀνόματι Ἐλίζα, παρκακαλεῖ τὴν μαῖαν νὰ δείξῃ τί ἔχει ἐντὸς τοῦ θυλάκου. Ἡ μαῖα θεωρεῖ τοῦτο ἀνάρμοστον καὶ λέγει ἐπομένως:

— «Τὸν θύλακον τοῦτον δὲν πρέπει νὰ ἐγγίσης.»

— «Ἀλλὰ διατὶ δὲν πρέπει;»

— «Ἐντὸς αὐτοῦ φέρω ἐγὼ εἰς ὅλα τὰ καλὰ παιδία τὰ ἀδελφάκια τῶν καὶ τὰς ἀδελφούλας τῶν.»

— «Ἐμὲ βεβαίως δὲν ἔφερες εἰς κανένα.»

— «Καὶ σὲ, εἶπεν ἡ μαῖα, ἥτις τῷ ὄντι καὶ κατὰ τὴν γέννησιν τῆς Ἐλίζας ἐνήργησεν ὡς μαῖα.»

— «Ὅχι, ὄχι, τοῦτο γνωρίζω πολὺ καλὰ.»

— «Πόθεν λοιπόν; λέγει ἡ μαῖα μετὰ περιεργίας.»

— «Διότι τότε δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη κανὲν ἀδελφάκι καὶ καμμιά ἀδελφούλα, εἰς τὰ ὁποῖα σὺ ἡδύνασο νὰ με φέρης ὡς δῶρον.»

Πρὸ τινος ἐπισκέφθη οἰκογένειαν φιλικήν, ἥτις εἶχεν ἡμερόν τινα πελαργόν, ὅστις ἡγαπάτο πολὺ ὑπὸ τῶν παίδων τῆς οἰκογενείας. — καὶ διατὶ ὄχι, ἀφ' οὗ ἔφερον εἰς αὐτὰ κατ' ἔτος ἐν ἀδελφάκι ἢ μίαν